

Chương 38

Gõ liên ba tiếng, dừng lại một lúc khoảng mười nhịp thở, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Vụ Mang Mang đá văng chiếc chăn làm cô nóng muồn chết, đờ đẫn nhìn trần nhà.

Lúc này cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra từ bên ngoài, một nữ giúp việc khoảng ba mươi tuổi bước vào, thấy Vụ Mang Mang đã tỉnh thì mỉm cười nói, “Tiểu thư, chào buổi sáng.”

“Chào”, Vụ Mang Mang trả lời, có phần không quen.

Anne kéo màn cửa sổ ra, ánh sáng chan hòa khắp phòng, nắng như thế chẳng trách Vụ Mang Mang thấy nóng bức.

“Tiên sinh mời tiểu thư tắm rửa xong xuống lầu dùng bữa sáng”, Anne nói.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Anne sau đó bước vào chải đầu cho Vụ Mang Mang, khiến cô nàng đã quen “độc lập tự chủ” cảm thấy đúng là không thích nghi cho lắm.

Chải tóc xong, Anne chọn ra ba bộ quần áo để Vụ Mang Mang chọn lựa.

Được, ngay cả phí cố vấn hình ảnh cũng tiết kiệm được rồi.

Vụ Mang Mang xuống lầu, thấy Lộ Tuy đã ngồi trước bàn ăn đọc báo, bệnh chung của những ông già, sếp Vụ buổi sáng cũng làm thế.

“Chào” Vụ Mang Mang ngồi vào ghế, phía trước nhanh chóng xuất hiện các món ăn sáng kiểu Trung, bánh tổ ong, sủi cảo tôm, xíu mại, rau xào, cháo đậu...

Đủ món nhưng mỗi thứ đều rất ít, thoải mái giống như ăn một trăm năm mươi tám món ăn vặt vậy.

“Hôm nay cuối tuần em muốn làm gì?” Lộ Tuy hỏi Vụ Mang Mang.

Cô nói: “Ngoài câu cá ra thì cái gì cũng được.”

“Muốn thi bằng lái trực thăng không?” Lộ Tuy lại hỏi.

Muốn!

Nhưng Vụ Mang Mang không muốn trả lời câu hỏi này của anh, anh quá biết cách nắm bắt nhược điểm người khác.

“Anh sắp xếp đầy đủ thể này có phải đã chắc chắn em sẽ dọn vào đây?” Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền, ăn xong cô đã có can đảm.

Lộ Tuyền đặt ly café xuống, nhìn Vụ Mang Mang.

“Anh không chắc chắn gì cả. Chỉ là để tránh sự bất tiện giống cuối tuần trước nên anh mới bảo người sắp xếp. Như thế em cũng không cần cắt hỏng quần áo của anh nữa.” Lộ Tuyền nói.

Đơn giản thế thôi?

Vụ Mang Mang cảm thấy nếu cô mười tám tuổi, chắc chắn sẽ tin lời Lộ Tuyền. Người này rõ ràng là kiêu cá kình một miếng nuốt gọn, kéo dài chỉ là chiến thuật, không đạt được mục đích thì chắc chắn sẽ không thôi.

“Em không quen ở chung với người khác”, Vụ Mang Mang có phần âm ức, giống như con thú nhỏ bị ép vào chân tường.

“Anh hiểu rồi”, Lộ Tuyền nói, bưng ly café lên, kết thúc vấn đề này.

Ăn sáng xong, Lộ Tuyền lại hỏi Vụ Mang Mang về kế hoạch cho hôm nay.

“Hoặc là bình thường cuối tuần em làm gì?” Lộ Tuyền hỏi.

Hình như có vẻ rất tôn trọng thói quen sinh hoạt của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhớ lại, “Bình thường vào giờ này cuối tuần chắc là đang xem mắt, nếu không xem mắt thì cũng là trên đường đi xem mắt.”

Lộ Tuyền xem như đã phí công hỏi.

Vừa vặn Thẩm Đình gọi điện tới, mời Lộ Tuyền ra biển câu cá, Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang, cô làm động tác cắt cổ nên Lộ Tuyền đành từ chối.

“Lên núi ở hai ngày nhé, xem cảnh tuyết rơi”, Lộ Tuyền đề nghị.

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là cô lại sắp bị cấm cung rồi.

Cũng may điện thoại của bà Liễu kịp thời gọi tới, “Con đang ở đâu?”

Vụ Mang Mang mới sực nhớ cô bị “bắt cóc” từ nhà, “Con ra ngoài rồi.”

“Sớm thế hả?” Liễu Nhạc Duy kinh ngạc, cuối tuần Vụ Mang Mang thường quen ngủ nướng.

“Vâng”, Vụ Mang Mang bĩu môi nhìn kẻ gây họa.

“Buổi diễn tấu violon tối nay của Vương Viện, con có nhớ không đó?” Liễu Nhạc Duy hỏi.

Vụ Mang Mang vỗ trán, sức nhớ ra còn có chuyện này. Đúng là sự đòi giống cuộc cờ, nơi nơi tràn ngập biến cố.

Khi ấy Vụ Mang Mang vốn định đưa bạn trai đi nghe diễn tấu để cho Lộ Lâm thấy khó mà rút lui, nên cô mới nhiệt tình đi xem mắt như vậy. Nào ngờ đi xem mắt lại gặp Lộ Tù, hại cô quên bẵng chuyện này.

Bây giờ nếu đưa Lộ Tù đến chỗ Lộ Lâm thì hình như không thích hợp lắm.

Vụ Mang Mang không chắc chắn hiện giờ Lộ Tù có chịu đưa cô ra mắt Lộ Lâm hay không.

Ngoài ra, Vụ Mang Mang rất rất không muốn để bà Liễu biết Lộ Tù chính là vị “Lục tiên sinh” kia, tránh những phiền phức không cần thiết sau này.

“Con về ngay đây”, Vụ Mang Mang trả lời bà Liễu.

Sau đó cô quay sang nói với Lộ Tù: “Nhà em có chút việc, em phải về.”

Lộ Tù đứng lên lấy chìa khóa xe, Vụ Mang Mang nói sau lưng anh: “Đề tài xế đưa em về là được rồi.”

“Em là bạn gái của tài xế anh hả?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang câm nín, bất ngờ cảm nhận thấy sự tức giận của Lộ Tù.

Trên đường, cả hai đều im lặng, Vụ Mang Mang đã đếm ngón tay chờ ngày chia tay rồi.

Buổi tối, Vụ Mang Mang cùng bà Liễu đến sảnh diễn tấu, vừa ngồi không lâu thì có nhân viên đến mời cô ra sau hậu đài.

Trong phòng nghỉ của Vương Viện, Lộ Lâm thấy Vụ Mang Mang liền đứng lên gọi, “Mang Mang, để chị giới thiệu em với Vương Viện.”

Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Lâm lại sắp xếp như vậy, đành kiên trì bước tới, hình như chị em nhà họ Lộ đều sành sỏi trong việc sắp xếp mọi việc.

Quả thế, Vụ Mang Mang nhìn thấy trên gương mặt Vương Viện vẻ “hóa ra là thế”. Thực ra cô rất muốn cao giọng nói, em không phải les!!! Nhưng cô chưa kịp lên tiếng thì thấy trợ lý của Vương Viện bước vào, đưa điện thoại cho cô ta, khẽ nói:

“Điện thoại của Lộ tiên sinh.”

Ba chữ Lộ tiên sinh không khiến Vụ Mang Mang có phản ứng gì lớn, họ Lộ hoặc họ Lục có rất nhiều mà.

Cô lặng lẽ ngồi cạnh thương thức khí chất của Vương Viện, phải cảm thán rằng khí chất của nghệ sĩ đúng là người thường khó có được.

Hơn nữa vóc dáng Vương Viện vô cùng cao ráo mảnh mai, ước chừng hơn một mét bảy, mặc đầm dài màu đỏ rượu.

Màu sắc này nếu khí chất không tốt thì không nên mặc trên người, đó là màu sắc của “băng vệ sinh”, khí chất tốt thì chính là màu sắc của Lafite năm 82.

Vương Viện đương nhiên thuộc về sau.

Cô ta nhanh chóng nghe điện xong, tròn mắt đỏ hoe, Lộ Lâm bước lại gần ôm cô ta.

Tâm trạng của Vương Viện có phần kích động, “Anh ấy không tới.”

“Trước kia mỗi buổi biểu diễn của em, dù ở nơi nào, anh ấy luôn xuất hiện, em còn tưởng chúng em... Nhưng đến giờ em vẫn không hiểu, tại sao bỗng nhiên anh ấy lại đề nghị chia tay, không còn đến xem em diễn, không còn quan tâm đến em.”

Lộ Lâm không nói gì, chị nhè nhẹ vỗ lưng Vương Viện.

Vụ Mang Mang thấy ngại ngùng, không ngờ lại được nghe chuyện riêng tư của Vương Viện, thế là cô đứng lên chuẩn bị mở cửa đi ra, tuy cô nhiều chuyện thật nhưng cô không muốn chính tai mình nghe thấy những chuyện riêng tư mà người khác không muốn công bố.

“Chị Lộ Lâm, tại sao lại thế ạ? Chị có biết vì sao Lộ Tùy chia tay em không? Ban đầu em tưởng anh ấy có người phụ nữ khác nhưng kết quả là mấy năm nay anh ấy vẫn độc thân, em không hiểu, thực sự không hiểu.” Vương Viện nói rồi bật khóc.

Vụ Mang Mang bị hai chữ “Lộ Tù” từ miệng Vương Viện làm cho khựng lại.

“Đừng khóc nữa, nhòe lớp trang điểm làm sao diễn được? Hơn nữa Lộ Tù chưa từng nói những chuyện này với chị.” Lộ Lâm nói, “Nhưng chị nghe nói nó đã có bạn gái mới.”

Vương Viện cố gắng kiềm chế cảm xúc, “Vâng, nhưng em vẫn muốn biết rốt cuộc em có chỗ nào không đúng, nếu không cả đời này em cũng không bước qua được.”

Lộ Lâm bất lực, đành hỏi: “Ban đầu nó nói thế nào?”

“Anh ấy chỉ nói bọn em không hợp chung sống với nhau, rồi không nói gì khác nữa.” Vương Viện cảm thấy rõ ràng đây chỉ là cái cớ khéo léo của Lộ Tù.

Thế nhưng lúc này Vụ Mang Mang lại nghĩ, Lộ Tù nói thật đối với anh, có thích hợp sống cùng nhau không có lẽ mới là điều quan trọng.

Mà yêu hay không yêu, xưa nay chưa bao giờ quan trọng.

Gian phòng không lớn lắm, nên cho dù Vụ Mang Mang đã đi chậm lại nhưng vẫn đã đến cửa, cô đành mở cửa đi ra, cũng không tài nào nghe thấy câu chuyện sau đó nữa.

Không lâu sau thì Lộ Lâm ra ngoài, chỗ ngồi của chị cạnh Vụ Mang Mang, bà Liễu đương nhiên bước tới bắt chuyện một lúc.

Ánh đèn tối dần, khi Vương Viện bước ra sân khấu thì mọi thứ đã trở lại bình thường, hoàn toàn không nhận ra nửa tiếng trước cô ta vẫn là một người phụ nữ đau khổ vì tình, lúc này nghiêm nhiên trở thành nữ hoàng violon.

Buổi biểu diễn rất thành công, quả thực không phụ danh tiếng của cô ta, nhưng trên thế giới này có quá nhiều người đàn violon hay, vì sao chỉ có mỗi cô ta thành công, bởi vậy lực đẩy phía sau thực sự không thể coi thường.

Vụ Mang Mang không ngờ người như Lộ Tù lại từng xuất hiện trong mỗi buổi diễn của Vương Viện.

Buổi biểu diễn của cô ta trải khắp mọi miền trên thế giới mà. Quả nhiên là tuổi trẻ đẹp nhất, tình cảm mãnh liệt thiêu đốt con tim.

Mà Lộ Tù bây giờ trong mắt Vụ Mang Mang chỉ còn lại tàn tích tro bụi.

Còn cô, Vụ Mang Mang cảm thấy mình giống như cà chua nướng bị vùi trong đám tro.

Vừa ngọt, lại mềm, thỏa mãn được khẩu vị của ông già.

Diễn tấu kết thúc, bà Liễu kéo Lộ Lâm lại trò chuyện, Vụ Mang Mang lặng lẽ đứng cạnh làm bình hoa.

Không biết bà Liễu nói câu nào đánh động đến Lộ Lâm, mà chị ta lại chủ động đề nghị giới thiệu Liễu Nhạc Duy với Vương Viện.

Liễu Nhạc Duy rất mừng rỡ, đẩy Vụ Mang Mang, cô mới sực tỉnh, đi theo họ ra hậu đài.

Lúc này Vương Viện đã thu dọn xong nhạc cụ, thấy họ vào thì rất nhiệt tình hàn huyên đôi câu. Cuối cùng Vương Viện kéo tay Lộ Lâm, “Cảm ơn chị, chị Lộ Lâm.”

Lộ Lâm vỗ nhẹ vào tay cô ta, “Nó nên cho em một lời có trách nhiệm hơn.”

Vụ Mang Mang mới nghe đã biết “nó” là ai rồi.

Bạn trai hiện tại sắp gặp riêng bạn gái cũ, Vụ Mang Mang không nhịn được bước ra ngoài, gọi điện thoại, “Anh đang ở đâu? Có muốn đi ăn khuya không?”

“Ừ, em ở đâu, anh đi đón”, giọng Lộ Tuyền vắng lại.

Vụ Mang Mang vô cùng thất vọng, còn tưởng anh và Vương Viện hẹn gặp tối nay, muốn bắt Lộ Tuyền chọn một trong hai chứ.

Thế giới này quá buồn chán, cứ phải tìm trò vui mới thú vị chứ.

“Bỗng nhiên không muốn ăn nữa, bye bye.” Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy.

Vụ Mang Mang cảm thấy nếu lúc này mình mà là Lộ Tuyền thì chắc sẽ mắng một câu “bệnh thần kinh”, nhưng mà who care chứ?